

981229-1

Nedávno se v diskusi vyjádřil jeden mladý křesťan, že si cení toho, že jeho víra je „stará“ (a citoval tak poslední slova jedné královny před popravou). Sám jsem se již v tu chvíli tázal, zda to je na víře to nejdůležitější, že je stará. Epištola k Židům uvádí v 11. kapitole v sérii svědků víry na prvním místě Abela (a spojuje jeho víru s obětí, což je obojí dokladem nepochopení toho, jak víře rozuměl Ježíš, a to pro převládající vliv helenistického myšlení v prvním případě, neboť jen Adam a Eva „viděli“ Hospodina – a proto „v něho“ nemuseli „věřit“, a v druhém případě pro nekritické převzetí látky z vyprávění o sporu Kaina s Abelem, jako by samo obětování nebylo zpochybněno proroky i Ježíšem a jako by neplatilo, že třeba „maso obětované nic není“, jen proto, že jde o „oběť pravou“, nicméně stále ještě rituální, zatímco „oběť pravá“ není oběť rituální, stejně jako „náboženství pravé“ není vůbec religiózní činností). Takže víra by se mohla datovat od chvíle krátce předcházející první vraždu, spáchanou člověkem (možná právě kvůli té víře). Ve „svobodě víry“ můžeme učinit krok ještě dále a vidět víru všude tam, kde život usiluje o krok „dál a výš“, ba vůbec tam, kde je život (a ne úpadek a bezútěšné umírání). Ale je to vůbec správné, když takto víru posunujeme někam do nedohledné minulosti? Není víra naopak všude tam, kde se děje něco nového, co tu nikdy a nikde nebylo? Není víra skutečná jen vždycky zde a nyní, tedy v přítomnosti? Neplatí tedy spíše, že víra je vždycky nová? a nikdy stará?

(Písek, 981229-1.)